

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Крагујевцу
I-21 У. 8420/12
14.02.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Павела Јонаша и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судским саветником Ксенијом Ивановић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ... бр. ..., кога заступа пуномоћник Зоран М. Јанићијевић, адвокат из Новог Пазара, 28. новембра бр. 47/1, поднетој против тужене Жалбене комисије Владе Републике Србије, ради поништаја решења, број: 120-01-00461/2012-01 од 09.04.2012. године, у предмету признавања права на стаж осигирања са увећаним трајањем, у нејавној седници већа, одржаној дана 14.02.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА**.

Образложење

Оспореним решењем, одбијена је, жалба А.А. из ..., изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, број: 121-7/2012-06 од 21.02.2012. године, којим је одбијен захтев именованог, вишег инспектора пореске полиције у Министарству финансија, Пореској управи, Одсеку пореске полиције Нови Пазар, Одељење пореске полиције Крагујевац, Сектор пореске полиције, Централа, по предмету уплате доприноса

за пензијско и инвалидско осигурање, који се овлашћеним службеним лицима Пореске полиције рачуна са увећаним трајањем, за период осигурања од 01.03.2003. до 08.05.2004. године.

У тужби поднетој овом суду, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, због повреде правила поступка, неправилно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводи да су оспореним решењем повређене одредбе члана 9, 125. и 133. став 3. Закона о општем управном поступку, јер није саслушан као странка у поступку и није му омогућено да учествује у поступку пре доношења решења, због чега су повређене и одредбе члана 169. став 8. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, као и одредбе члана 42. тачка 5. Закона о пензијском и инвалидском осигурању. Указује да је решењем првостепеног органа, број: 112-3130/2003-05 од 17.05.2003. године, постављен на радно место “инспектор пореске полиције - виши инспектор” у Одсеку пореске полиције Нови Пазар, Одељења пореске полиције Крагујевац, у звању самостални стручни сарадник, да је наведеним решењем одређено да сва права и обавезе из радног односа остварује од 01.03.2003. године, а да је у спорном периоду од 01.03.2003. до 08.05.2004. године, обављао послове инспектора пореске полиције са истим радним обавезама и надлежностима као и до дана подношења тужбе. Истиче да су Министар финансија и Министар рада, запошљавања и социјалне политике, споразумно донели Правилник о утврђивању радних места, односно послова на којима се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем у Министарству финансија - Пореска управа, који је ступио на снагу 08.05.2004. године, а по добијаној сагласности Владе Републике Србије, али да је тужени орган погрешно нашао да пре ступања на снагу наведеног правилника, није било могуће применити одредбу члана 169. став 8. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, према којој се за послове које он обавља, радни стаж рачуна са увећаним трајањем, због чега се на тај начин већи значај даје наведеном Правилнику као подзаконском акту, него одредби члана 169. став 8. Закона о пореском поступку и пореској администрацији. Указује на мишљење Министарства за социјална питања Републике Србије, број 011-00-25/03 од 19.01.2004. године, према коме се стаж осигурања са увећаним трајањем може утврдити за радна места и ретроактивно, у односу на њихово утврђивање у подзаконском акту, у зависности од тога од када таква радна места постоје код послодавца, при чему је послодавац обавезан да уплати доприносе за таква радна места од дана утврђивања (евидентирања) код

послодавца. Предлаже да суд по одржаној расправи, на основу члана 43. Закона о управним споровима, уважи тужбу и поништи оспорено решење.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при наводима из образложења оспореног решења и предложио да Суд одбије тужбу.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

У поступку који је претходио доношењу оспореног решења, утврђено је, а то произлази и из списка предмета, да је тужилац решењем првостепеног органа, број 112-3130/2003-05 од 17.05.2003. године, постављен на радно место “инспектор пореске полиције - виши инспектор” у Одсеку пореске полиције Нови Пазар, Одељења пореске полиције Крагујевац, у звању самостални стручни сарадник, при чему је наведеним решењем одређено да сва права и обавезе из радног односа остварује од 01.03.2003. године, да је решењем првостепеног органа, број 112-8566/04-05 од 27.12.2004. године, тужиоцу признато право на стаж осигурања са увећаним трајањем, почев од 08.05.2004. године, односно од дана ступања на снагу Правилника о утврђивању радних места, односно послова на којима се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем у Министарству финансија - Пореска управа, али да је међу странкама спорно да ли тужиоцу припада право на уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, који се овлашћеним службеним лицима Пореске полиције рачуна са увећаним трајањем, за период осигурања од 01.03.2003. до 08.05.2004. године.

Према одредби члана 169. став 8. Закона о пореском поступку и пореској администрацији (“Службени гласник РС”, број 20/02,... и 2/12), инспектору пореске полиције рачуна се увећани стаж осигурања, тако што се сваких 12 месеци ефективно проведених на раду рачуна као 16 месеци стажа осигурања.

Одредбом члана 55. став 2. Закона о пензијском и инвалидском осигурању (“Службени гласник РС”, број 34/03,... и 101/10), запосленом у Министарству унутрашњих

послова, припаднику Безбедносно-информативне агенције, припаднику Војнобезбедносне и Војнообавештајне агенције, запосленом у органу надлежном за спољне послове који ради на одређеним пословима под посебним условима, професионалном војном лицу према прописима о Војсци Србије, запосленом у Управи, овлашћеном службеном лицу Пореске полиције у смислу прописа о пореској администрацији, сваких 12 месеци ефективно проведених на тим пословима рачуна се највише као 16 месеци стажа осигурања у зависности од тежине ових послова, под условима из члана 54. овог закона. Према одредби члана 56. став 1. и 2. истог закона прописано, да радна места, односно послове лица из члана 55. став 2. овог закона, као и степен увећања стажа осигурања утврђује надлежни министар у складу са законом, односно директор Безбедносно-информативне агенције, споразумно са министром надлежним за послове пензијског и инвалидског осигурања, а на акте из става 1. овог члана сагласност даје Влада Републике Србије.

Према одредби члана 1. Правилника о утврђивању радних места, односно послова на којима се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем у Министарству финансија - Пореска управа ("Службени гласник РС", број 49/04), овим правилником утврђују се радна места, односно послови овлашћених службених лица Министарства финансија – Пореска управа – Сектор Пореске полиције, на којима се, у смислу члана 55. став 2. Закона о пензијском и инвалидском осигурању и члана 169. став 8. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем.

Полазећи од цитираних одредби, а имајући у виду чињенично стање утврђено у спроведеном поступку, овај суд налази да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца и да је тужени орган правилно поступио када је оспореним решењем одбио жалбу тужиоца против првостепеног решења од 21.02.2012. године, а за своју одлуку је дао довољне и јасне разлоге. У конкретном случају, није спорно да је тужилац постављен на радно место "инспектор пореске полиције - виши инспектор" у Одсеку пореске полиције Нови Пазар и да сва права и обавезе из радног односа остварује од 01.03.2003. године, као и да је тужиоцу решењем првостепеног органа, број 112-8566/04-05 од 27.12.2004. године, признато право на стаж осигурања са увећаним трајањем, почев од 08.05.2004. године. Према налажењу овог суда, радна места, односно послови овлашћених службених лица Министарства финансија – Пореска управа – Сектор Пореске полиције, на којима се стаж осигурања рачуна са увећаним

трајањем, остварују се под условима и на начин прописан Правилником о утврђивању радних места, односно послова на којима се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем у Министарству финансија - Пореска управа, који је ступио на снагу 08.05.2004. године, по добијаној сагласности Владе Републике Србије, због чега у конкретном случају нису испуњени законски услови да се тужиоцу призна право на уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, који се овлашћеним службеним лицима Пореске полиције рачуна са увећаним трајањем, за период од 01.03.2003. до 08.05.2004. године. Ово због тога што је цитираним одредбама закона, прописано да се инспектору пореске полиције рачуна увећани стаж осигурања, тако што се сваких 12 месеци ефективно проведених на раду рачуна као 16 месеци стажа осигурања, али према налажењу овог суда, све до 08.05.2004. године када је ступио на снагу Правилник о утврђивању радних места, односно послова на којима се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем у Министарству финансија - Пореска управа, а којим су утврђена конкретна радна места, односно послови на којима се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем у Министарству финансија - Пореска управа, тужиоцу није могуће признати право на уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање са увећаним трајањем за наведени период.

Као неосновани су оцењени наводи тужбе да су оспореним решењем повређене одредбе члана 9, 125. и 133. став 3. Закона о општем управном поступку, као и одредбе члана 169. став 8. Закона о пореском поступку и пореској администрацији и одредбе члана 42. тачка 5. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, те да се тиме даје већи значај наведеном правилнику као подзаконском акту, него одредби члана 169. став 8. Закона о пореском поступку и пореској администрацији. Ово због тога што у овој правној ствари чињенично стање међу странкама и није било спорно, већ се у конкретном случају као спорно јавило правно питање, да ли тужиоцу за период осигурања од 01.03.2003. до 08.05.2004. године, односно пре ступања на снагу Правилника о утврђивању радних места, односно послова на којима се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем у Министарству финансија - Пореска управа, а којим су утврђена конкретна радна места, односно послови на којима се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем, припада право на уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање. Како у погледу спорног правног питања, према налажењу овог суда, тужиоцу не припада право на уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање са увећаним трајањем за означени период пре ступања на снагу наведеног правилника, те како у

овој правној ствари чињенично стање међу странкама није било спорно, то су као неосновани оцењени наводи тужбе у погледу пружања могућности тужиоцу да у поступку оствари и заштити своја права и правне интересе и да се изјасни о свим чињеницама и околностима које су од значаја за доношење решења.

Неосновани су и без значаја за другачију оцену законитости оспореног решења, наводи тужбе којима се указује на мишљење Министарства за социјална питања Републике Србије, број 011-00-25/03-03 од 19.01.2004. године. Ово због тога што наведено мишљење не може бити правни основ за одлучивање у овој управној ствари, обзиром да су ступањем на снагу 08.05.2004. године наведеног правилника, утврђена радна места, односно послови на којима се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем у Министарству финансија - Пореској управи, због чега без обзира што је тужилац радио на истим пословима и пре ступања на снагу наведеног правилника, није могуће ретроактивно му признати право на уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање са увећаним трајањем, за период од 01.03.2003. до 08.05.2004. године.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, па је нашао да они нису од значаја за другачију оцену законитости оспореног решења, имајући у виду утврђено чињенично стање, на које је правилно примењено материјално право.

Полазећи од изнетог и одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, којом је прописано да суд решава без одржавања усмене расправе, само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристану, Управни суд је нашао да су се у конкретном случају стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене расправе, будући да је оспорено решење правилно и на закону засновано.

Одлучујући о предлогу тужиоца да суд реши управну ствар у спору пуне јурисдикције, суд налази да исти није основан, јер је оспорено решење правилно и на закону засновано, те стога нису испуњени услови да овај суд у смислу одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима, пресудом реши ову управну ствар.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 14.02.2014. године, I-21 У. 8420/12

Записничар,
Ксенија Ивановић,с.р.

Председник већа-судија,
Жељко Шкорић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СК